

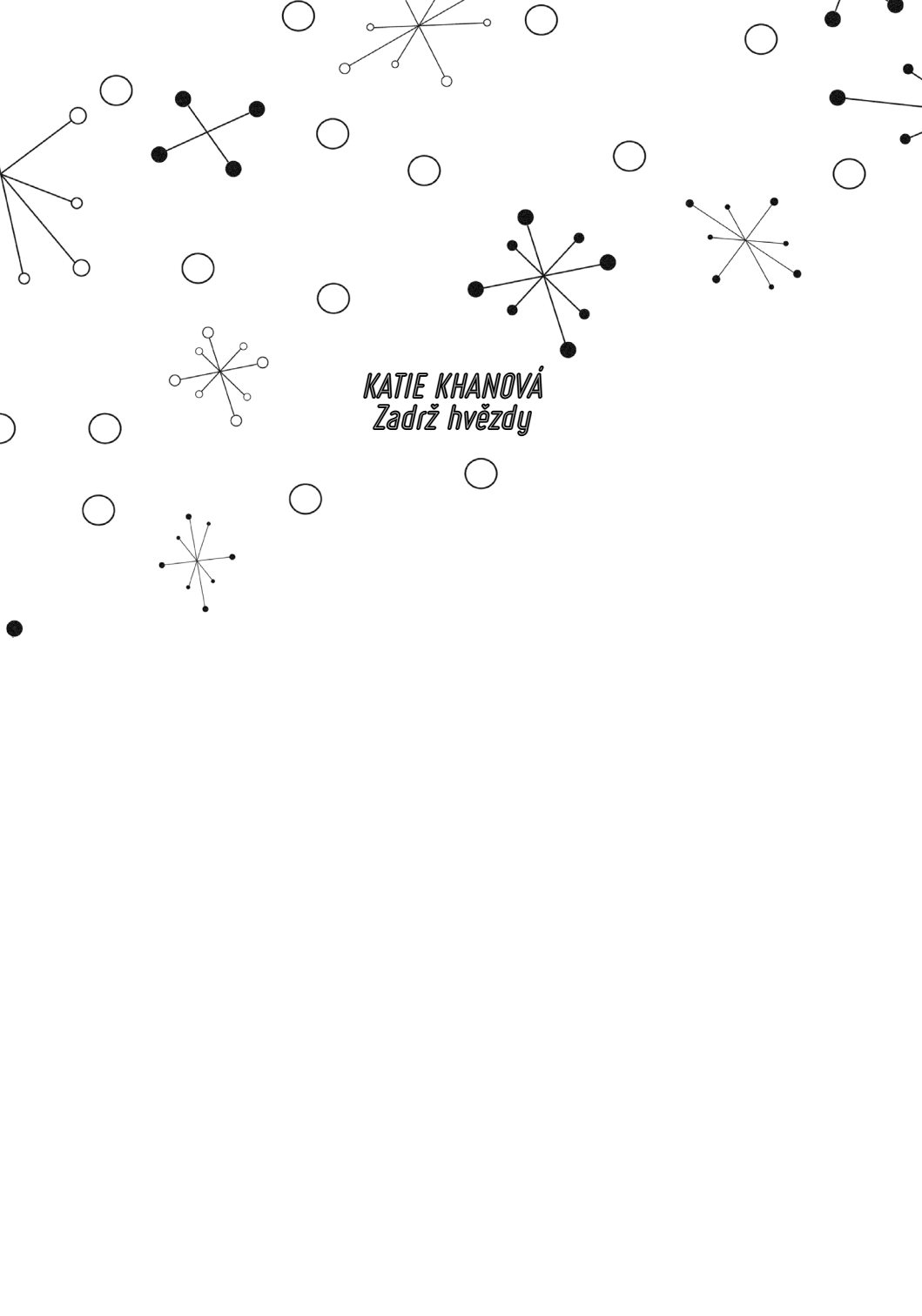
KATIE
ΛΑΟΝΑΗ

Ζαδρὴ ἡρζαῦ

ARGO

KATIE KHANOVÁ
Zadrž hvězdy

KATIE KHANOVÁ

Zadrž přiznání

ARGO

PŘELOŽIL JAN M. HELLER

Hold Back the Stars

Czech edition © Argo, 2017
Copyright © Katie Wood, 2017
Translation © Jan M. Heller, 2017
Cover art © Milan Malík, 2017

ISBN 978-80-257-2300-5 (váz.)
ISBN 978-80-257-2397-5 (e-kniha)

PRVNÍ ČÁST

○

1

„To je konec.“ S trhnutím se dostanou do záběru. Carys těžce dýchá a lape po dechu, jak panika naplňuje její kulovitou přilbu. „Do prdele,“ řekne, „já umřu.“ Natáhne ruce k Maxovi, ale ten pohyb jí ho odkutálí z dosahu.

„Neumřeme.“

„Umřeme.“ Její hlas se zadržává přerývaným dechem a hlasitě zní v Maxově skleněné přilbě. „Bože...“

„Neříkej to,“ řekne Max.

„Umřeme. Ksakru...“

Padají vesmírem, pomalu rotují a vzdalují se od svého plavidla, dvě pointilistické skvrny na nekonečně tmavém plátně.

„Bude to v pohodě.“ Rozhlédne se, ale kolem není nic, co by jim k něčemu bylo. Nic než bezedný černý vesmír vlevo a Země zavěšená jako velkolepá barevná fotografie vpravo. Natáhne se, aby chytil Carys za nohu, ale konečky prstů mu sklouznou po její botě, pak se roztočí a nedokáže se zastavit.

„Jak můžeš být tak v klidu?“ řekne Carys. „Do prčic...“

„Nech toho, Carys. Pojď sem, pomoz mi.“

Její noha sklouzne před jeho obličej a jeho obličej se zhoupne dolů k jejím kolenům.

„Co budeme dělat?“

Max si přitáhne nohy k tělu, jak jen to nejvíc jde, a snaží se nevnímat rostoucí paniku a spočítat, zda dokáže změnit osu, kolem které se otáčí. Střed, nebo osu? Neví. „Nevím,“ odpoví, „ale musíš se uklidnit, jestli to máme nějak vyřešit.“

„Bože.“ Máchá kolem sebe rukama a kope nohama, aby zastavila neustálé vzdalování se od lodi. Bezvýsledně. „Co budeme, do prdele, dělat?“

Náraz měl v jejím případě větší dopad, a tak se otáčí rychleji než on. „Vzdalujeme se jeden od druhého, Cari, brzo budeme moc daleko na to, abychom se dostali zpátky k sobě.“

„Padáme po různých trajektoriích –“

„Ano.“ Chvilí přemýšlí. „Musíme se dostat zpátky k sobě,“ řekne pak. „Teď.“

„Dobře.“

„Na tři se vrhni rukama ke mně, jako kdybys skákala do bazénu.“ Předvede jí pohyb. „Prohni se v pase, jak to nejvíc půjde. Já se pokusím vykopnout nohy směrem k tobě, tak mě za ně chyt, jo?“

„Na tři.“

Vě vysílače jim zapraská.

„Jedna.“

„Dva –“

„Počkej!“ Carys vymrští ruce. „Nemůžeme ten pohyb využít k tomu, abychom změnili směr a dostali se zpátky na *Laertes*?“

Opuštěná *Laertes* s matně tmavými boky a bez jediného viditelného světla na trupu se schovává za nimi jako skutečná loď plující temnou nocí.

„Jak?“

„Když jeden z nás vrazí do druhého dostatečně prudce,“ řekne Carys, „neodrazí se zpátky?“

Max se zamyslí. Možná. *Možná?* „Ne. Nejdřív se pojdme připoutat a až potom budeme řešit, jak se dostaneme zpátky. Než bude pozdě. Nechci tě tady ztratit. Připravená?“

„Připravená.“

„Teď.“

Carys se vrhne horní polovinou těla vpřed a Max současně vzad. Když Max vykopne nohama vzhůru k ní, ruce jí vyletí do vzduchu. Na

sekundu jsou zavěšeni proti sobě jako uvozovky, ale pak je švih vynese do rovnoběžné polohy vedle sebe. Carys se ho chytí za nohy a obejmje ho kolem kotníků. „Mám tě.“

Teď se oba převracejí hlavou dolů a zase zpět a máchají rukama tak, aby se otáčeli po směru hodinových ručiček a každý z nich se pomalu posouval podél těla druhého, až si konečně hledí tváří v tvář.

„Ahoj.“ Carys mu obtočí paže kolem krku a dá se do pláče. Max chytí vznášející se lano a jemně ho obtočí kolem jejího těla, aby si ji bezpečně připoutal.

Max popadne dech. „Potřebujeme plán.“ Podívá se za sebe na *Laertes* ukrytou v temnotě vesmíru, od které se každým okamžikem vzdalují pryč. „Musíme přivolat pomoc.“

Carys přeleze na Maxova záda a přehrabuje se v zadní části jeho stříbrného skafandru. „Kdo nám tady přijde na pomoc? Neviděli jsme živou duši už –“

„Já vím.“

„Máme světlo,“ říká, „lano, vodu – proč jsme si nevzali taky palivo? Jsme pitomci.“

„Museli jsme zkusit...“

„Měli jsme počkat. Měl jsi mě nechat se vrátit pro dusíkové thruster, když jsem říkala...“

„Byli jsme *v nouzi*. Co jsi chtěla? Abych se díval, jak se ti smrskává hlava, jak se dusíš a umíráš?“

Přehoupne se zpět před něj, takže si hledí skrze hledí přileb do očí, a vyčítavě se na něj podívá. „Tak to není a ty to víš. ETVA říkála, že smršťování hlavy je mýtus, který ve 21. století šířily špatné filmy.“

„ETVA toho říkála hodně. Včetně toho, že budeme úplně v bezpečí a nic se nemůže pokazit.“ Max si poklepe na modrý znak Evropské teritoriální vesmírné agentury na rukávu skafandru. „Taky nás nechali

podepsat prohlášení, že se mise účastníme na vlastní nebezpečí, jestli si vzpomínáš.“

„Nemůžu tomu všemu uvěřit.“ Rozhlédne se kolem sebe. „Zkusíme se spojit s Osricem?“

„Jo, jasně. Jo!“ Rychle ji obejmě.

Carys si přetáhne šňůru přes klouby prstů a píše zprávu. Senzorická síť měří pohyby jejích svalů a přenáší je jako pohyby prstů na počítačové klávesnici.

Osricu, slyšíš mě?

Čeká.

Osricu, jsi tam?

Jsem tu, Carys. – Ve vysílačce se jí ozve cinknutí a tato slova se objeví jako modrý nápis na levém boku její přílby.

„Bohudíky, Maxi, navázala jsem spojení s Osricem.“ *Můžeš nám zavolat pomoc?*

Jistě, Carys. Koho si přejete, abych zavolał?

Základnu? ETVA? Kohokoli.

„Zeptej se, jestli tu v okolí jsou ještě nějaké lodě,“ řekne Max. „Co kdyby.“

Je někde poblíž někdo, kdo by nás mohl zachránit?

Ne, Carys. Omlouvám se.

Určitě ne?

Ne, Carys. Omlouvám se.

Můžeš se spojit se Zemí?

Ne, Carys. Omlouvám se.

Carys vykřikne zoufalstvím, výkřik se zlomí uvnitř její přílby a zdeformovaný se ozve ve vysílačce. *Jak to, že ne?*

Můj receptor byl zničen při havárii. Max se ho zrovna snažil spravit, když jsme ztratili kyslík, Carys.

Do prdele.

Prosím, Carys?

Promiň, Osricu. Překlep.

Nic se neděje, Carys.

Máme velký problém, Osricu. Můžeš nám pomoci?

Jak si přežete, abych vám pomohl, Carys?

Povzdechne si. „Maxi, s touhle věcí se nedá mluvit, je to pořád dokola.“

Max ji pohladí po rukávu skafandru. „Cari, já jsem si nestihl zapojit šňůru, musíš to protentokrát udělat ty. Snaž se zjistit co nejvíc, cokoliv. Jsou tady v okolí nějaké mašiny?“

Zavrtí hlavou.

Osricu, napiše, můžeš k nám poslat Laertes?

Nelze, Carys. Navigační systém neodpovídá.

Můžeš s ní pohnout?

Nelze, Carys. Navigační systém neodpovídá.

Můžeš ji otočit?

Nelze. Navigační systém neodpovídá, což platí i pro naváděcí systém, kterým bych mohl *Laertes* otočit.

Kdyby si teď mohla vjet rukama do vlasů, udělala by to, ale ruce jsou pevně uvězněny v rukavicích a vlasy zlatohnědé barvy spletené co copu uzavřené ve skleněné přilbě. Malá sedmikráska, kterou si zasunula do vlasů, se posunula. *Osricu, můžeš nám pomoci vypočítat, jak se dostat zpět k lodi?*

Carys, pokud mohu upozornit, je tu něco poněkud naléhavějšího –

Vypočítej, jak se dostat zpět k lodi, Osricu.

Situační analýza mi hlásí, že trajektorie, na které se nacházíte, neumožňuje cestu zpět k *Laertes* bez dusíkových thrusterů, Carys. Máte dusíkové thruster, Carys?

Můžeš přestat s tím oslovováním za každou větou, Osricu?

Jistě.

Děkuji. Ne, nemáme palivo. Existuje jiný způsob?

Čekajte, situační analýza provádí výpočet.

Spěchej. „Osric říká, že zpátky k lodi se nemáme jak dostat.“

Max se zašklebí. „Určitě ne?“

Carys? Je tu ještě jedna naléhavější záležitost –

Okamžik. „Co můžeme ještě zkusit? Osric říká, že navigační systémy jsou odpojené. Mám se ho zeptat, jestli –“

Carys?

Ano, Osricu?

Situační analýza hlásí, že vaše vzduchové zásobníky nejsou plné.

Nacházíme se už poměrně dlouhou dobu mimo Laertes.

Součet zbývajících vzduchu a spotřebovaného kyslíku se nerovná kumulativnímu úhrnu.

Co tím myslíš, Osricu? Mluv evropsky, prosím.

Vaše vzduchové zásobníky nebyly dostatečně naplněny.

Cože?

Kromě toho situační analýza hlásí, že z nich uniká vzduch.

„Cože?“ Carys překvapením zapomene, že Osric neslyší, a rychle píše znovu totéž. *Cože?*

Oba máte poškozené vzduchové zásobníky, Carys.

Kolik vzduchu nám zbývá?

„Cari?“ řekne Max.

Probíhá výpočet...

Rychle, Osricu.

Obávám se, že vám zbývá vzduch jen na devadesát minut, Carys.

2

Devadesát minut

„Cari, co se děje?“ Max ji obejmě kolem ramen, ale Carys se nedá uklidnit. „Co říká Osric?“

Omlouvám se za tu „Carys“, Carys.

„Devadesát minut, Maxi,“ říká a zhluboka, přerývaně oddechuje. „Máme vzduch už jen na devadesát minut.“

V ohromení zavravorá zpět. „To není možné. Není možné. Musíme mít ještě aspoň čtyři nebo pět hodin. Vždyt –“

„Umřeme, Maxi. Už opravdu brzo.“ Snaží se zadržet slzy a Max hledá ta správná slova.

„Musíme se dostat zpátky na loď, a to hned,“ řekne nakonec. „Musíme na to jít postupně. Ty bys měla přestat panikařit. Spotřebovááš si rychleji vzduch.“

„Vzduch nám uniká.“

Max sebou cukne. „Uniká? Právě teď?“

„Teď. Osric říká, že v zásobnících je trhлина.“

„V obou?“ zeptá se Max.

„V obou.“

„Do prdele.“ Tentokrát je to Max, kdo nadává. „Měli bychom to hned opravit.“ Podívá se na ni a odhaduje míru její paniky. „Mám najít díru ve tvém zásobníku a ty zatím zkusíš chytit dech?“

„Ne, to je v pohodě,“ řekne Carys, srdce až v krku. „Já udělám nejdřív ten tvůj.“ Carys povolí lano a oba se začnou kutálet od sebe téměř

baletním pohybem. „Roztáhni ruce a nohy, jako když děláš do sněhu anděla,“ řekne, uchopí ho za zápěstí a za kotník. Jednovrstvá tkanina, která spočívá na jeho kůži a tvoří natlakovaný povrch odolný proti vesmírnému vzduchoprázdnu – jako pláštěnka podložená drátěnou košilí, ale zcela poddajná vůči pohybu lidského těla, je na dotek měkká. „Nuteč mi z dosahu.“

Max roztáhne ruce a nohy a vznáší se ve výši jejího pasu. Carys se předkloní, aby měla jeho skafandr ve výši očí, a nepřestává ho držet za ruku. Není to zrovna nejjednodušší věc na světě, protože nejsou v klidu – padají v nezastavitelném pohybu, ve tmě, v Bohem zapomenutém prostoru daleko od Země.

Carys rychle přechází rukama i očima po kovově stříbrném batohu. Každá sekce je rozdělena hladkými drážkami a jediný náznak barevnosti představují modře svítící údaje na boku. Carys pečlivě zkoumá celý povrch, až si toho všimne, přímo na dně: obláček unikajících vzduchových molekul, pro lidské oko takřka nepostřehnutelný, kdyby se ho zoufale ze všech sil nesnažilo najít a kdyby se molekuly nevznášely ve svém nově nalezeném osvobození od zemské přitažlivosti. „Mám to.“ Rychle vytáhne z nákolenní kapsy, kde je vždycky po ruce opravářská sada, lepicí pásku a obtočí ji kolem zásobníku, aby molekuly neunikaly po jejích stranách.

„Hotovo?“ zeptá se Max.

Osrucu, píše Carys, zastavili jsme teď únik?

Na jejím skle se objeví modrá písmena, doprovázená poněkud uklidňujícím cinknutím. Ano, Carys.

„Hotovo.“ Carys kývne na Maxe a ztěžka vydechne.

„Teď bychom měli opravit ten tvůj.“

Carys zaváhá. „Takhle to nemělo dopadnout – vůbec bychom tu neměli být.“

„Ale jdi, Cari.“

„Zbývá nám vzduch už jen na devadesát minut.“ Konečně se vydere ven zavzlyknutí, krátký nával, ve kterém se utopí jeho uklidňující řeč,

klid, který vyzařuje – protože přesně tohle dělá ve chvílích, kdy je pod tlakem. Odpoutá se od konfliktu, od stresu, od emocí, které ji přemáhají: to udělá. Ve chvílce udělá vtip.

„No, nevím jak ty,“ řekne, „ale já zveřejním na MindShare dost špatnou recenzi na cestování do vesmíru.“

„Sklapni, Maxi,“ odpoví Carys, ačkoli ji jeho předvídatelnost poněkud uklidní. „Teď není čas na ten tvůj blbý smysl pro humor.“

„Já vím.“

Jeho vtipy vždycky přicházely v nejhroších chvílích: při astronautickém výcviku; na pohřbech; když se poprvé potkali.

„Co budeme dělat?“

„Uklidníme se, pak se zase spojíme a pak tě zachráním.“ Usměje se. „Jako vždycky.“

Když se setkali, probíhala už tři měsíce teritoriální rotace a Carys si jakožto nový obyvatel nového evropského města zrovna osvojovala nové jazyky v regionální jazykové laboratoři. „Moje kolegyně se sem přestěhovala z Teritoria 11,“ řekla Carys asistentovi, „a proto se potřebuji naučit novořecky, prosím.“ Teritoriální jazyková laboratoř byla zařízena v retro stylu jako kavárenský řetězec, se stejným osvětlením spodními reflektory, pohovkami z umělé kůže a vůní, kterou vydává tisíc přepražených zrn nekvalitní arabiky na pražicí pánvi. Elegantní plakát na zdi tvrdil: „Díky znalosti pěti jazyků se domluvíte se 78 % obyvatel Země.“

Asistent vydal pípnutí a záblesk zeleného světla a na Carysině pracovní stanici se okamžitě začaly objevovat jazykové kurzy a pomůcky.

„Děkuji.“ Přetáhla si šňůru přes ruku a pustila se do nevděčného úkolu pořád dokola přepisovat řeckou ababetu. Když byla v polovině třetí série, vzpomněla si na večeri. Po třech stěnách přecházely zpravodajské obrazovky, nekonečný proud aktuálních informací, zpráv a předpovědi